

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3610

гр. София, 07.06.2018 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав, в закрито заседание на 07.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

като разгледа дело номер **5626** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Първоначално производство е образувано по жалба, подадена от И. А. К., жив. [населено място], [жк], ул. 111, бл. 009, вх. В, ет.1, ап. 3 чрез процесуалния му представител адв. А. Н. Ж. - САК срещу тенденциозни действия и бездействия на служителите на НАП, както и противозаконен Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г. на НАП, ТД С.-град, потвърден с решение № 382 / 17.03.2015 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, по която жалба е образувано адм.д. № 3843 / 2015 г. по описа на АССГ. С уточняваща молба от 11.05.2015 г. са предявени установителни искове на основание чл. 13 КЗПЧОС вр. чл. 144 АПК и чл. 124 ГПК срещу ответниците НАП, Районен съд Мездра, Районен съд Радомир и Административен съд София-град.

С определение № 2978 / 03.06.2015 г., постановено по адм.д. № 3843 / 2015 г. по описа на АССГ, съдът е разделил производството по жалбата срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г. на НАП, ТД С. град от производството по исковете срещу Националната агенция по приходите, Районен съд Мездра, Районен съд Радомир и Административен съд София-град, като е оставил за разглеждане по адм.д. № 3843 / 2015 г. по описа на АССГ законосъобразността на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г. издаден от М. С., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С..

С решение № 8021/17.01.2015 г., постановено по адм.д. № 3843/2015 г. по описа на АССГ съдът е:

1. отменил Акт за прихващане и възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г., издаден от М. С., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. в частта, с която е било извършено прихващане на изискуемите публични задълженията на К. за държавни такси и лихви сумата от 205 лв., от които 85.00 лв. главница и 120.00лв. лихви по изпълнителен лист от 01.04.2003 г. по гр.д. № 28/2002

г. по описа на РС Мездра по изп.д. № 1689/2003 г. и е изпратил преписката на Директора на ТД на НАП – С. за ново произнасяне в отменената част съобразно указанията, дадени в мотивите на решението;

2. отхвърлил жалбата на И. А. К. срещу Акт за прихващане и възстановяване № П-22221914075572-004-01/08.01.2015 г., издаден от М. С., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта с която е извършено прихващане на изискуемите публични задълженията на К. за държавни такси и лихви в по издаден изпълнителен лист размер на 904,00 лв. в полза на Радомирски районен съд, представляваща държавна такса върху стойността на дела му, ведно със законната лихва върху държавни вземания от дата на влизането на решението в сила на 06.04.2012 г. по гр.д. № 814/2008 г. и лихва в размер на 255,76 лв., във връзка с което дело било образувано изп.д. № 1685/2010 г. и сумата от 2000 лв., с която НАП била осъдена да заплати на К., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 30.11.2012 г. до окончателното изплащане на сумата в размер на 429,05 лв.

По подадена от К. касационна жалба е образувано адм.д. № 2218 / 2016 г. по описа на ВАС, по което е постановено решение № 1619 / 08.02.2017 г., с което първоинстанционното съдебно решение е отменено в отхвърлителната жалбата част и Акт за прихващане и възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г., издаден от М. С., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С. е отменен и в останалата част – относно извършено прихващане на изискуемите публични задълженията на К. в размер на 904,00 лв. – държавна такса по гр.д. № 814/2008 г. по описа на РС Радомир и лихва за забава в размер на 255,76 лв..

Във връзка с разгледаното по-горе определение № 2978 / 03.06.2015 г., постановено по адм.д. № 3843 / 2015 г. по описа на АССГ (за разделяне на производството), е образувано адм.д. № 5606/2015 г. по описа на АССГ. С определение от 12.06.2015 г., постановено по адм.д. № 5606/2015 г. по описа на АССГ, съдът е разделил производството по исковете срещу четиримата ответници, като под № 5606/2015 г. е оставен за разглеждане искът на И. А. К. срещу Националната агенция по приходите. Видно от определение от 30.07.2015 г., постановено по адм.д. № 5606/2015 г. по описа на АССГ, ищецът претендира присъждане на имуществени вреди в размер на 1369,76 лева и неимуществени вреди в размер на 2000 лева, произтичащи от тенденциозни действия и бездействия, както и административен произвол на длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място], ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска

С решение № 7955 / 15.12.2015 г., постановено по адм.д. № 5606/2015 г. по описа на АССГ, искът срещу НАП за присъждане на имуществени вреди в размер на 1369,76 лева и неимуществени вреди в размер на 2000 лева, произтичащи от тенденциозни действия и бездействия, както и административен произвол на длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място], ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска са отхвърлени като недоказани.

Във връзка с проведен инстанционен съдебен контрол за законосъобразност, ВАС, с решение № 5489 / 03.05.2017 г. е обезсилил решение № 7955 / 15.12.2015 г., постановено по адм.д. № 5606/2015 г. по описа на АССГ и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия съобразно дадените указания.

Видно от мотивите на касационното съдебно решение първоинстанционният съд не е бил надлежно сезиран с искова молба, която да отговаря на изискванията на чл. 127

ГПК, вр. чл. 144 АПК, като е следвало да укаже на ищеца да представи редовна, от гледна точка на изискванията, поставени в чл. 127 и чл. 128 ГПК, искова молба, в която ясно и непротиворечиво да бъдат посочени както фактическите основания, така и петитумът на иска. ВАС е отбелязал, че въпреки направения доклад по делото с определението от 30.07.2015 г. нередовното сезиране на административния съд не може да счете за коригирано. Счел е, че като е приел, че е редовно сезиран с иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, и се е произнесъл по същество на посоченото по-горе основание, първоинстанционният съд е постановил недопустимо решение, тъй като правото на съдебно производство е било упражнено ненадлежно.

Във връзка с отменителното решение на ВАС делото е върнато на същия съдебен състав на АССГ, който се е отвел от разглеждането му.

Делото е разпределено на друг съдебен състав и е образувано под нов номер – 5214/2017 г. Изпълнявайки задължителните указания на касационната инстанция, съдебният състав, с разпореждане № 4200 от 22.06.2017 г. е оставил производството по делото без движение с указание до ищеца за отстраняване на нередовностите на исковата молба.

В изпълнение на съдебното разпореждане със заявление от 04.07.2017 г. ищецът е направил уточнения на исковата молба, с което е претендирал:

- обезщетение в размер на 1000 лева за неимуществени вреди, причинени му от издаване на А. № П-22221914075572-004-01 от 08.01.2015 г., в частта, отменена като незаконосъобразна с решение № 8021/17.01.2015 г., постановено по адм.д. № 3843/2015 г. по описа на АССГ;

- обезщетение в размер на 1000 лева за неимуществени вреди, причинени му от издаване на А. № П-22221914075572-004-01 от 08.01.2015 г., в частта, отменена като незаконосъобразна с решение № 1619/08.02.2017 г., постановено по адм.д. № 2218/2016 г. по описа на ВАС;

- обезщетение в размер на 1000 лева за неимуществени вреди, причинени му от незаконни действия и бездействия по подадено заявление по чл. 519 ГПК вх. № 94-А-436 / 01.12.2014 г. с искане за изплащане на сумата от 2000 лева по изпълнителен лист от 14.02.2014 г., издаден по адм.д. № 14599/2012 г. по описа на АССГ и незаконни действия и бездействия по изпълнение на решение № 8021 / 17.01.2015 г., постановено по адм.д. № 3843/2015 г. по описа на АССГ в частта, в която се изпраща делото на директора на ТД на НАП – С. за ново произнасяне.

Ищецът претендира и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горните главници, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумите.

С това уточнение на практика ищецът предявява два кумулативно обективно съединени иска, имащи различно основание, доколкото различни са правопораждащи отговорността на ответника юридически факти по двата иска - първият за заплащане на неимуществени вреди, произтичащи от отменен административен акт и вторият – за заплащане на неимуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразно бездействие на органи на НАП. Цената на първия иск е 2000 лева, а на втория – 1000 лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горните главници, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумите.

При горното уточнение на исковата молба, съдът е постановил определение № 6834 / 04.10.2017 г., с което по реда на чл. 140, ал. 3 ГПК е изготвил проект за доклад по делото, в който е приел, че е сезиран с иск срещу Националната агенция по приходите

(ответник) за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 1000 лева, причинени в периода от 01.12.2014 г. до 08.02.2017 г. от незаконосъобразен административен акт – Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г. на НАП, ТД С. град, отменен от съда, и от незаконосъобразно бездействие на органите на НАП, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и отказ да се образува и проведе производство по чл. 519 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С този проект за доклад съдът е обхванал всички (и двете) фактически основания на претендираната от ищеца имуществена отговорност на ответника - както отменения като незаконосъобразен административен акт (Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г.), така и незаконосъобразно бездействие на органите на НАП, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и отказ да се образува и проведе производство по чл. 519 ГПК. Неточно в доклада е посочена единствено цената на предявените искове, като видно от уточняващото заявление на ищеца същият претендира обезщетение за неимуществени вреди от отменения като незаконосъобразен административен акт (Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г.) в общ размер на 2000 лева и обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на органите на НАП, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и отказ да се образува и проведе производство по чл. 519 ГПК в размер на 1000 лева.

Съдът е провел две открити съдебни заседания, събрал е писмени и гласни доказателства, както и съдебна експертиза, и е постановил решение № 1813 от 20.03.2018 г., с което е осъдил Националната агенция по приходите да заплати на И. А. К. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лева, причинени в периода от 01.12.2014 г. до 08.02.2017 г. поради незаконосъобразен административен акт – Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015г. на НАП, ТД С. град, отменен от съда, и поради незаконосъобразно бездействие на органите на НАП, изразяващо се в отказ да се образува и проведе производство по чл. 519 ГПК за изплащане на присъдена сума с решение № 1678 от 06.02.2014 г. на Върховния административен съд по адм.д. № 9152/2013г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.02.2014 г. до окончателното й изплащане.

Решението е обжалвано и от двете главни страни. В касационната си жалба вх. № 12101 / 24.04.2018 г., именувана насрещна касационна жалба, ищецът поддържа, че въпреки изрично направеното възражение по доклада по делото, в който съдът не бил докладвал всички предявени искове по основание и размер, съдът е пропуснал да се произнесе със съдебния акт по всички предявени искове.

С разпореждане от 03.05.2018 г. съдът по свой почин е образувал производство по реда на чл. 176 АПК, констатирайки, че „не се е произнесъл по цялата искова претенция, а именно – по размера на сумата над 500 лева, присъдена като обезщетение на ищеца с Решение № 18/13 от 20.03.2018 г., до пълния предявен размер на иска от 1000 лева“ и е насрочил делото за разглеждане в о.с.з. на 18.05.2018 г.

В о.с.з. на 18.05.2018 г. съдът е номерирал исковете (по уточнителното заявление на ищеца) с поредни точки 1, 2 и 3. Постановил е допълнително решение, обективизирано в протокола от проведеното на 18.05.2018 г. о.с.з., в чиито мотиви е посочил, че „съдът се е произнесъл само по първия предявен иск, като е уважил частично и е присъдил обезщетение в размер на 500,00 лв., въпреки че са изложени мотиви относно целия

иска ... съдът намира, че отказът да се образува производство по реда на чл. 519 ГПК и незаконосъобразното прихващане на присъденото обезщетение е в пряка причинно-следствена връзка с причинените неимуществени вреди. Доколкото обаче незаконосъобразните бездействия и А. не са единствената причина за психическото и нервно разстройство на ищеца през процесния период, както се установява от заключението на психолога, то претенцията за неимуществени вреди по първия съединен иск следва да бъде уважена частично. Претенцията за заплащане на неимуществени вреди е доказана по основание и следва да бъде уважена до размера на 500.00 лв., както това е направено с диспозитива на съдебното решение, а за останалата част над този размер искът следва да бъде отхвърлен“.

Съобразно горните мотиви е допълнено решението със следния диспозитив: „Отхвърля иска на И. А. К. срещу Национална агенция за приходите за заплащане на неимуществени вреди за периода от 01.12.2014 г. до 08.02.2017 г. за размера над 500.00 лв. до пълния предявен размер от 1000 лв.“

Без излагане на мотиви, съдът е приел, че „производството следва да бъде разделено, като обективно и субективно съединените искове по т. 2 и т. 3 от уточнителната молба се разделят – всеки от тях за заплащане на по 1000 лв. неимуществени вреди“.

Именно във връзка с това определение на съда, е образувано и настоящото адм.д. № 5626/2018 г. за разглеждане на иска по т. 2 от заявлението на ищеца.

Допълнителното решение от 18.05.2018 г. е обжалвано от ответника с касационна жалба вх. № 15275 от 25.05.2018 г., в която се поддържа нередовност на исковата молба, по която съдът се е произнесъл, като исковите претенции били неясно формулирани и не са налице основания за разделянето им в отделни производства. Поддържа се, че исковите не отговарят на изискванията на чл. 127 ГПК. Застъпено е становище, че не става ясно защо съдът с оглед процесуална икономия не е разгледал съединените искове в едно производство, както и че липсва ясно и недвусмислено формулиране на исковите в решението, като всичко това съществено затруднява и ограничава правото на защита на НАП.

Допълнителното решение от 18.05.2018 г. е обжалвано и от ищеца с касационна жалба вх. № 15604 / 29.05.2018 г., като е отправено искане до Върховния административен съд „да се произнесе по всички искове подробно предявени и уточнени ... в заявлението от 04.07.2017 г.“.

При горната фактическа обстановка настоящият съдебен състав счита образуваното въз основа на протоколно определение на АССГ от 18.05.2018 г., постановено по адм.д. № 5214 / 2017 г., адм.д. № 5626/2018 г. с предмет – „разглеждане на иска по т. 2 от заявлението на ищеца“ за недопустимо.

Съображенията за това са следните:

Всеки иск се индивидуализира чрез основанието и петитума си. Налице ли е едно и също фактическо основание на претендирано от ищеца накърнено материално субективно право, което право ищецът защитава с една и съща по вид искова защита, изправени сме пред един, а не пред няколко иска, независимо как ищецът е изложил своите твърдения в исковата молба. Идентифицирането на броя и вида на исковите е дейност на съда (а не на ищеца), която той осъществява изхождайки от фактическите твърдения на ищеца и неговото искане, подведени под относимата правна норма.

В контекста на горното, настоящият съдебен състав счита, че съдът е бил сезиран с два (а не с три) кумулативно обективно съединени иска, имащи различно основание,

доколкото различни са правопораждащи отговорността на ответника юридически факти по двата иска: първият - за заплащане на неимуществени вреди, произтичащи от отменен административен акт и вторият – за заплащане на неимуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразно бездействие на органи на НАП. Цената на първия иск е 2000 лева, а на втория – 1000 лева, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горните главници, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумите.

Номерирани на стр. 3 от заявлението на ищеца от 04.07.2017 г. с цифри „1“ и „2“ искания, квалифицирани от съдебния състав по адм.д. № 5214 / 2017 г. като два отделни иска, всъщност представляват един-единствен иск, основаващ се на отмяната на един индивидуален административен акт - Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015г. на НАП и насочен към репарирание на претърпени от ищеца неимуществени вреди от издаването на този незаконосъобразен акт. Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015г. на НАП е бил поетапно отменен – в една негова част с решение на АССГ, а в друга негова част – с касационно решение на ВАС (видно от разгледаната по-горе хронология на фактите). Именно тази последователна частична отмяна на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г., постановена с два различни съдебни акта, е мотивирала ищеца да формулира искането си за обезвреда от отменения административен акт в два отделни абзаца на своята уточнителна молба от 04.07.2017 г. – от внимателния прочит на тези два абзаца (номерирани с цифри 1 и 2) е видно, че разликата в тяхното съдържание се състои *единствено* в посочване на номера на решението, делото и съда, постановили отмяната на А. в двете негови части.

Поради това настоящият съдебен състав намира, че АССГ по адм.д. № 5214 / 2017 г. е бил сезиран с *един* иск, основаващ се на отмяната на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015г. на НАП и насочен към репарирание на претърпени от ищеца неимуществени вреди от издаването на този незаконосъобразен акт с цена на иска – 2000 лева. Искът, номериран под № 3 е с цена 1000 лева и също е отделен в отделно производство (а.д. № 5625/2018 г. по описа на АССГ)

Видно както от мотивите на решение № 1813 от 20.03.2018 г., така и на допълнителното решение от 18.05.2018 г., *съдът е разгледал както иска на ищеца за претърпени от отменения като незаконосъобразен административен акт (Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г.), така и иска за претърпени вреди от незаконосъобразно бездействие на органите на НАП, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и отказ да се образува и проведе производство по чл. 519 ГПК, като е уважил двата иска за общата сума от 500 лева. С допълнителното решение е постановен отхвърлителен диспозитив за сумата от 500 лева, но липсва произнасяне на съда за разликата от 2000 лева. В постановените вече по адм.д. № 5214 / 2017 г. решения (основно и допълнително) съдът е разгледал претенцията на ищеца за обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени му от издаване на Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г.) в неговата цялост, а не само в частта, посочена в т. 1 (който „иск“ съставът е приел, че остава предмет на адм.д. № 5214 / 2017 г.) – в този смисъл съдът е формирал воля и във връзка идентифицирания от него иск с № 2, който също се основава на отменения А..*

Предвид горното, съдът намира, че настоящото съдебно производство, образувано по иск, по който е налице постановен акт по същество (макар и *непълн* по изложени по-горе мотиви) е недопустимо. С решение АССГ вече се е произнесъл по основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, **основаващ се на отменен незаконосъобразен административен акт** - Акт за прихващане или възстановяване № П-22221914075572-004-01 / 08.01.2015 г. (отменен в своята цялост, а не в отделни негови части). За образуване пред настоящия съдебен състав е отделен „искът“ под т. 2 от заявлението на ищеца от 04.07.2017 г., който се основава на **частичната** отмяна на А., а по неговата цялостна отмяна и причинените във връзка с това **неимуществени вреди** съдът вече се е произнесъл с решение (основно и допълнително).

Предвид изложеното настоящото производство е недопустимо.

В допълнение следва да бъде посочено, че са основателни възраженията на ответника за съществено затрудняване на неговата защита от предприетото от съда разделяне на производството. Житейски немислимо е как при наличие на един правоувреждащ юридически факт (в случая - отмяна на един конкретен незаконосъобразен административен акт) биха могли да бъдат разграничени настъпилите неимуществени вреди от отмяната на акта в различни негови части – по конкретно, как в случай, че не бъде споделено становището на настоящия съдебен състав за недопустимост на това производство, съдът да разграничи неимуществените вреди, които ищецът е претърпял от частичната отмяна на А. с решение № 8021/17.01.2015 г., постановено по адм.д. № 3843/2015 г. по описа на АССГ (т. 1 от уточнителното заявление от 04.07.2017 г.) и от частичната отмяна на А. с решение № 1619/08.02.2017 г., постановено по адм.д. № 2218/2016 г. по описа на ВАС (т. 2 от уточнителното заявление от 04.07.2017 г., която е предмет на настоящото исково производство) и как да съобрази обективните предели на съдебното решение по адм.д. № 5214 / 2017 г., чийто диспозитив, както по-горе беше посочено, сочи, че съдът се е произнесъл **по всички** формулирани в т. 1, 2 и 3 от уточнителното заявление на ищеца от 04.07.2017 г. искания.

Горното налага извод за недопустимост на производството, подлежащо на прекратяване.

Предвид изложените мотиви за несамостоятелност на искането, по което е образувано настоящото производство (същото не е отделен иск, за който съобразно нормите на ГПК се дължи отделна държавна такса) съдът намира, че не е осъществена хипотезата на чл. 77 ГПК и не следва бъде постановено принудително събиране на държавна такса от ищеца за настоящото дело.

Така мотивиран съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 5626/2018 г. по описа на Административния съд С.-град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

